

Когато бѣгалъ по нѣтя, срѣснѣхъ го единъ старецъ и го попиталъ: „Къдѣ отивашъ синко?“ Мирчо, като си мислилъ, че старецътъ, когото билъ по-главата, е този, не искалъ да се запре, но старецътъ го оловилъ за ржката и втори нѣтъ го попиталъ: „Къдѣ отивашъ?“ Тогава Мирчо му расправилъ, що се е случило съ него. Старецътъ му казалъ, коато е така, за да се избавишъ отъ зло, ето на, азъ имамъ единъ кухъ жбѣ, влѣзъ въ него и се скрий. Мирчо го послушалъ и влѣзълъ, та се скрилъ въ кухия жбѣ на стареца. Когато заминѣлъ старецътъ, когото Мирчо билъ по главата, другия старецъ му казалъ: „Излѣзъ сега, синко, изъ жбѣтъ ми, иди си право у дома, слушай родителитѣ си, не се мисли за по-горенъ отъ другитѣ и нѣкога не имъ завиждай!“

Отъ тѣзи думи на стареца Мирчо останѣ много посраменъ и отишелъ право при родителитѣ си, слушалъ ги, каквото му кажали и отъ тогава Мирчо станѣлъ послушно и смиренно момче.

Г. Прокопиевъ.

МЪДРО ПОУЧЕНИЕ.

Единъжъ единъ царъ излѣзълъ да се порасходи изъ пазаря. Той много се зарадвалъ, като гледалъ, че всички продавачи въ пазаря биле весели, защото около всѣки продавачъ имало навалица купувачи. Като обикалялъ така изъ пазаря, изведнѣжъ излѣзълъ при единъ продавачъ, около когото нѣмало ги единъ купувачъ.